

תפ"ח (חיפה) 57628-12-22 - מדינת ישראל נ' נדאל אבו לטיף - נדון

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 57628-12-22 מדינת ישראל נ'

חילף (עציר) ואח'

תפ"ח 60882-01-23 מדינת ישראל נ' אבו

לטיף (עציר) ואח'

לפני השופט יחיאל ליפשיץ

המאשימה

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

הנאשמים

1. נדאל אבו לטיף - נדון 2. עמאר דבאח - נדון 3.

אברהמים חילף (עציר) ת"ז - נדון

4. סלים שקור (עציר) ת"ז

באמצעות בא כוחו - עו"ד דורון נוי

5. פראס מוסא (עציר) ת"ז - נדון

גזר דין בעניינו של הנאשם 4

כללי

גזר דין זה מתייחס לנאשם מס' 4 בכתב האישום - מר סלים שקור, יליד 1986 ותושב כסרא-סמיע (להלן: **הנאשם 4**, או - **הנאשם**). כתב האישום בתיק כלל 5 נאשמים, ודינם של יתר הנאשמים נגזר לפני מספר חודשים, לפני ולפני מותב אחר, כפי שיתואר להלן. נותרה כעת גזירת הדין בעניינו של הנאשם.

האירוע בגינו נותן הנאשם את הדין התרחש ביום **30.11.22**, במסעדה ששמה "ערבסק" (להלן: **המסעדה**) בכפר יאסיף, ובמהלכו הותקף ונדקר מר עבדאללה סנעאללה (להלן: **נפגע העבירה**; או - **הנפגע**) על ידי כלל הנאשמים. האירוע תועד ברובו במצלמות האבטחה של המסעדה, והנפגע, למרבית המזל (שלו, אך גם של הנאשם) החלים על פני הדברים מפצעיו הפיזיים. העבירה העיקרית שיוחסה לנאשמים בכתב האישום המקורי הייתה **ניסיון רצח**, אף לאחר שמיעת חלק מעדי המאשימה ולאחר שקורבן העבירה ועד נוסף לא התייצבו לעדות, הגיעו הצדדים להסדר טיעון ולפיו תוקן כתב האישום, ולנאשמים יוחסו עבירות אלימות פחותות בחומרתן. לגבי העונש לא הושגה הסכמה והצדדים טענו באופן חופשי.

עיקרי כתב האישום המתוקן

ביום האירוע סמוך לשעה 16:00 הגיע הנפגע ואדם נוסף בשם מוחמד גושה (להלן: **גושה**) למסעדה והשניים התיישבו באחד השולחנות; בשעה 17:33 הגיעו למסעדה נאשמים 1 עד 4 והתיישבו בשולחן הממוקם בחדר צדדי במסעדה (להלן: **החדר**) ומאוחר יותר הצטרף אליהם גם הנאשם 5. בין הנפגע לבין חלק מהנאשמים הייתה היכרות קודמת. סמוך לשעה

20:48 הבחינו הנאשמים כי רכבים הקשורים לנפגע (להלן: **הרכבים**), בהם נסעו עבדאלה סנעאללה ואחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, נוסעים בקרבת המסעדה. הנאשמים 4 ו 5 יצאו מהמסעדה ושוחחו עם יושבי אחד הרכבים לעיל, וגם הנאשם 3 יצא מהמסעדה. זמן מה לאחר מכן חזרו הנאשמים לעיל למסעדה, וסמוך לשעה 20:53 קרא הנאשם 3 לנפגע לחדר בו ישבו הנאשמים, ואז - לאחר הגעת הנפגע לחדר - התנהל דין ודברים בנוגע להגעת הרכבים. סמוך לאחר כניסת הנפגע לחדר, הסתודדו הנאשמים 3 ו 5 בכניסה לחדר ואז נטל הנאשם 3 סכין לחיתוך בשר מארונית הממוקמת בכניסה לחדר והסליק אותה בכיס מכנסיו. בהמשך, התיישבו הנאשמים 3 ו 5 בחדר; סמוך לשעה 20:55 הצטרף גושה לחדר אך כשתי דקות לאחר מכן הוא הוצא משם על ידי הנאשמים 4 ו 5; סמוך לשעה 21:00 נטל גם הנאשם 4 סכין לחיתוך בשר מהארונית שהוזכרה לעיל והסליק אותה בשרוול חולצתו. האירוע האלים התרחש בסביבות השעה 21:00 - הנפגע, שישב בשולחן אחד עם הנאשמים, התרומם מכיסאו ומיד לאחר מכן התרוממו כל הנאשמים. בשלב זה הנפגע נדחף לאחור ולאחר מכן נופף בידו לכיוון הנאשם 3. בהמשך לכך, הנאשמים 1 עד 4, בצוותא חדא, תקפו את הנפגע בסיוע הנאשם 5, בין היתר כמפורט להלן: הנאשם 1 אחז בנפגע באופן שעמד מאחוריו ואחז אותו בצווארו ובכתפיו תוך כדי שהנאשמים 2 ו 3 היכו אותו; אותה עת הצטרף הנאשם 4 למעשי התקיפה ודקר את הנפגע בפלג גופו העליון מספר פעמים באמצעות הסכין. תוך כדי תקיפתו, ניסה הנפגע להשתחרר ולהימלט, ואז הפילו הנאשם 4 על הרצפה ובעת הנפילה נחתך הנפגע מהסכין בצווארו; בהמשך למתואר לעיל ובעת שהנפגע היה מוטל על הרצפה, המשיכו הנאשמים 2 עד 4 לתקוף אותו בצוותא במכות נמרצות וקשות, כמתואר להלן: הנאשם 4 היכה את הנפגע ב 5 מכות אגרוף בראשו וצווארו; הנאשם 2 בעט בראשו של הנפגע 5 פעמים; הנאשם 3 בעט בגופו של הנפגע 3 פעמים.

צוין כי הנאשם 4 ביצע את מעשיו בכוונה להטיל בנפגע נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה, וכן צוין כי לאחר האמור לעיל נמלטו הנאשמים מהמסעדה כשהם מותירים את הנפגע מוטל על הרצפה מתבוסס בדמו. עם הימלטות הנאשמים יצאו יושבי הרכבים שתוארו לעיל מרכביהם, ירו באוויר וכן ירו ממרחק לעבר חלק מהנאשמים. כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו לנפגע שתי דקירות בצד בית החזה מימין; דקירה בין בית החזה לבטן; חתכים בצוואר, בגב ובראש, וכתוצאה מכך נגרמו לו, בין היתר, קרעים ודימומים בכבד, הוא פונה לבית חולים ואושפז עד ליום 6.12.22.

בגין המעשים לעיל, הורשעו הנאשמים בעבירות הבאות: הנאשמים 1 עד 3 בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות; הנאשם 4 בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי ס' 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; והנאשם 5 בעבירה של סיוע לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בנוסף, הורשעו הנאשמים 1 ו 2, במסגרת אישום 2 לכתב האישום המתוקן, בעבירה של **שיבוש מהלכי משפט** משום הימלטותם מהמשטרה ממועד האירוע ועד ליום 15.1.23, אז נתפסו.

גזרי הדין שניתנו בעניינם של יתר הנאשמים

ביום 16.7.24 גזרתי את דינם של הנאשמים 2, 3 ו 5. עניינו של הנאשם שלפנינו הופרד משום ששירות המבחן התבקש להכין תסקיר אודותיו וכדי שלא לעכב את גזר הדין בעניין יתר

הנאשמים. הנאשם 1 בחר לצרף את ההליך הנוכחי להליך אחר אותו ניהל בבית המשפט המחוזי בתל אביב, ודינו נגזר שם ביום 14.10.24 על ידי כב' השופט בני שגיא - הנשיא בפועל של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (תפ"כ 55674-03-23).

בעניינם של הנאשמים 2 ו 3 קבעתי מתחם בין 3 ל 5 שנות מאסר (הנאשם 2 הורשע גם בעבירת שיבוש ונקבע לגביה מתחם בין 2 ל 8 חודשי מאסר, תוך שציינתי שהעונש הסופי שייגזר ישקלל גם עבירה זו), ואילו בעניינו של הנאשם 5 קבעתי מתחם בין 6 ל 18 חודשי מאסר. עונשו של הנאשם 2 נגזר ל 50 חודשי מאסר בפועל וכן לרכיבי ענישה נלווים (לחובתו עבר מכביד והוא ריצה 3 תקופות מאסר). יוער כי ערעור על חומרת העונש טרם נדון (עפ"ג 27853-05-24); עונשו של הנאשם 3 נגזר ל-42 חודשי מאסר בפועל וכן לרכיבי ענישה נלווים (לחובתו עבר פלילי וריצה תקופות מאסר), ואילו עונשו של הנאשם 5 נגזר ל 11 חודשי מאסר בפועל וכן לרכיבי ענישה נלווים (לחובתו עבר פלילי).

לגבי הנאשם 1 - הלה בחר, כאמור לעיל, לצרף את התיק הנוכחי להליך אחר שהתנהל כנגדו במחלקה הכלכלית של בית המשפט המחוזי בתל אביב, שם הוגש כנגדו כתב אישום שהמסגרת הכללית שלו הייתה אירוע בו הוא ואחרים סחטו את המתלונן באותו תיק. הנאשם 1 הורשע על פי הודייתו בעבירות של סחיטה באיומים וכן בעבירה של השמטת הכנסה לפי פקודת מס הכנסה - ובעניין זה נקבע מתחם בין 20 ל 34 חודשי מאסר; בנוסף, הוא הורשע בעבירה של מתן שירותי אשראי ללא רישיון לפי חוק הפיקוח על שירותים פיננסיים - ובעניין זה נקבע מתחם בין 6 ל 12 חודשי מאסר; ולגבי תיק הצירוף - היינו האישום הנוגע לאירוע התקיפה במסעדת ערבסק - נקבע מתחם בין 30 ל 60 חודשי מאסר בשים לב שחלקו של הנאשם 1 היה קטן יותר בהשוואה לחלקם של הנאשמים 2 ו 3 (שלושתם הורשעו באותה עבירה). העונש הכולל שנגזר על הנאשם 1 נקבע על 48 חודשי מאסר וכן לרכיבי ענישה נוספים (לחובתו עבר פלילי כולל ריצוי מאסר, אך רוב העבר הוא "ישן"). בא כוח המאשימה מסר כי הוגש ערעור על קולת העונש.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן סקר את נתוני הנאשם ומשפחתו - נעדר עבר פלילי; נשוי ואב ל 4 ילדים; גדל במשפחה נורמטיבית; סיים 12 שנות לימוד; שירת שירות מלא בצבא; ולאחר מכן שירת תקופה קצרה יחסית במשטרה ולאחר מכן ועד למעצרו עבד כמסגר וכן בתווך בכלי רכב. הנאשם מסר כי במסגרת עיסוקו האחרון לעיל הוא התחבר לחברה שולית. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הגם שהתקשה להסביר את מניעי התנהגותו האלימה ומסיבה זו, ככל הנראה, צוין כי קבלת האחריות היא חלקית. הנאשם הביע חרטה וצער על מעשיו וכן על הנזקים שגרם לנפגע העבירה, וכן שיתף ברגשות בושה ואשמה. שירות המבחן הפנה לפער בין נתוני הנאשם והתנהגותו התקינה עד לאירוע, לבין התנהגותו במהלך האירוע, כמו גם קשייו להסביר את מעשיו. צוין כי קיימת עמימות באשר לאופי הקשרים החברתיים שקיים עם יתר הנאשמים. שירות המבחן התרשם ממי שמאופיין בסף תסכול נמוך וקושי לוויסות דחפים, וכן בעמדות מקלות ביחס לעבירות אלימות, כמו גם דפוסים אנטיסוציאליים באישיותו. על רקע האמור לעיל, העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה היא גבוהה ומידת החומרה אם תשנה האלימות גבוהה אף היא. לא הובאה המלצה טיפולית.

ראיות הצדדים לעונש

המאשימה הפנתה לסרטוני מצלמות האבטחה מהמסעדה ולמסמכים רפואיים ביחס לנפגע. מטעם הנאשם העידו מספר עדים -

מר גדבאן סאהר ממקום מגורי הנאשם. הלה מסר כי הוא סובל משלל מחלות, עבר השתלת כליה, ואין לו משפחה תומכת. הוא תיאר כי מזה שנים הנאשם תמך ועזר לו בשלל תחומים - לקח והחזיר אותו לטיפול דיאליזה, וכן סייע לו מבחינה חברתית ובמישורים רבים אחרים.

עוד העידה רעייתו של הנאשם, הגב' מדלן שקור. הגב' שקור עובדת כמורה, והיא תיארה באופן מרגש ונוגע ללב את מצב המשפחה בעקבות מעצר הנאשם. עיקר דבריה התמקדו במצב ילדי בני הזוג (בת 13, תאומים כבני 8 ותינוק כבן שנה וחצי שלא מכיר את אביו). הגב' שקור הרחיבה על תפקידו המשמעותי של הנאשם בגידול הילדים ובעיקר על ההידרדרות במצבם מאז מעצרו. משום צנעת הפרט לא ארחיב בנדון, אך אציין כי בנדון הוגשו מספר מסמכים (סומנו במקובץ נ/1) המצביעים על הרעה במצבם של הילדים שחלה לאחר מעצר הנאשם, ואשר נקשרת בכך. עולה, על פני הדברים, כי הקשיים שנגרמו ל 3 הילדים הגדולים הם משמעותיים והכוונה לשינויים שחלו בעיקר בתחום הרגשי והלימודי. אוסיף, כי בעקבות טענת ההגנה כי הנאשם משמש כעציר תומך במסגרת המעצר, התקבל משב"ס מסמך התומך בטענה זו ולפיו הנאשם הועבר לכלא צלמון ביום 10.7.24 ומתפקד כתומך לאסירי השגחה מיום 28.7.24.

בדבריו טרם העונש (זכות המילה האחרונה), ביקש הנאשם סליחה מקורבן העבירה ובני משפחתו; וכן ביקש את סליחת בני משפחתו שלו ובעיקר את סליחת ילדיו. הנאשם מסר כי מאז ומעולם היה אדם שומר חוק וניהל אורח חיים נורמטיבי, ובעקבות האירוע החליט לנתק את קשריו עם יתר הנאשמים ואף ביקש זאת מגורמי שב"ס. בעקבות כך הוא עבד במטבח של מתקן הכליאה בו היה עצור עד להעברתו לכלא צלמון מתוך מטרה שלא ליצור קשרים עם גורמים שליליים, ועם העברתו לכלא צלמון הוא משמש כאסיר תומך ואף סייע בפועל למספר אסירים שהיו זקוקים לעזרתו. הנאשם ביקש את רחמי בית המשפט ומסר כי כל רצונו הוא לשקם את משפחתו.

תמצית טענות הצדדים

המאשימה עמדה על חומרת האירוע; הפנתה לכך כי מדובר באירוע אלים במהלכו חבורת הנאשמים תקפה באלימות את הקורבן; במיוחד עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם שלפניו, שדקר את הקורבן מספר פעמים באמצעות הסכין באופן אכזרי ותוך הפעלת אלימות ברף גבוה. המאשימה הפנתה לכך כי מיד לאחר הדקירות הנאשם אף היכה בראשו של הנפגע במכות אגרופ כשהלה על הארץ. המאשימה נתנה דגש לכך שמדובר בחבורה שמנתה מספר אנשים, שתקפה את הנפגע - יחיד על ידי רבים; והפנתה לנזקים שנגרמו לו. הודגשו הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהעבירות, והם שמירה על חיי אדם, בריאותו ושלמות גופו של אדם, ונטען כי הפגיעה בערכים אלה גבוהה ביותר. המאשימה אישרה כי מדובר באירוע שלא תוכנן מראש במובן זה שהנאשמים לא הגיעו למקום לצורך התקיפה, אך לצד זאת נטען כי הנאשמים ביצעו, עובר לתקיפה, מהלכים לבידוד הקורבן מחברו ורק אז תקפו אותו. לאחר שהפנתה לפסיקה שלשיטתה מייצגת את מדיניות הענישה הנהוגה, טענה המאשימה למתחם ענישה בין 6 ל 10 שנות מאסר. לגבי הנסיבות שאינן קשורות

לביצוע העבירה, הפנתה המאשימה להתרשמות שירות המבחן ולפיה הנאשם לא קיבל אחריות מלאה על מעשיו ולהערכתם כי הוא מתקשה להתבונן באופן מעמיק במניעים שהובילו אותו לבצע את המעשים. נתונים אלה, כמו גם שיקולי הרתעה, הובילו את המאשימה לבקש לקבוע את העונש ברף האמצעי של המתחם, לצד רכיבי ענישה נספים של מאסר על תנאי ופיצוי.

בא כוח הנאשם, עו"ד דורון נוי, עשה כל שלא ידו להציג את כלל הנתונים שיש בהם להוביל לעונש מתון ככל שניתן. ההגנה לא הקלה ראש בחומרת מעשי הנאשם אך טענה כי על המתחם שייקבע להיות מידתי. בהקשר לעיל נטען, כי האירוע בכללותו היה ספונטני, ואין חולק כי הנאשמים לא הגיעו למסעדה במטרה לפגוע במאן שהוא או בקורבן העבירה. זאת ועוד, נטען כי אלמלא הגעת האנשים הקשורים בקורבן העבירה, ושאר ירו בסיומו של האירוע לעבר הנאשמים, האירוע לא היה מתרחש מלכתחילה. על רקע זה גם יש לבחון את נטילת הסכין על ידי הנאשם והסלקתה בשרוול, נוכח האיום שחשו הנאשמים לאחר הגעת הרכבים לרחבת המסעדה ובהם נסעו דמויות הקשורות לנפגע. גם את הכאת קורבן העבירה באמצעות אגרופים לאחר שנדקר ובעת שהיה על הארץ, יש לבחון (גם) מנקודת מבטו של הנאשם, והכוונה לכך כי הוא עשה זאת כשהוא אינו עושה שימוש בסכין. נטען כי בכך יש לראות ירידה באסקלציה. ההגנה הפנתה למגוון רחב של פסיקה ממנה עולה, לשיטתה, כי רמת הענישה לה טענה המאשימה אינה תואמת את פסיקת בתי המשפט. בסיכומי של דבר עתרה ההגנה למתחם בין 30 ל 60 חודשי מאסר. בנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מיקדה ההגנה את טיעוניה בנתוניו של הנאשם - מדובר בהסתבכותו הראשונה של הנאשם, שאינו צעיר, שעד למעצרו ניהל אורח חיים נורמטיבי ושימש כעמוד התווך למשפחתו וילדיו. לכן, חרף העובדה שהנאשם הורשע בעבירה חמורה יותר משותפיו, נתוניו החיוביים צריכים להוביל להקלה של ממש בעונש הסופי, בשים לב לכך שיתר הנאשמים נושאים לחובתם עבר פלילי והעונש שנגזר עליהם משקף זאת. עוד ניתן דגש לקבלת האחריות מצד הנאשם ולאופן בו נוהל ההליך - כבר בתשובת הנאשם לכתב האישום הוא קיבל אחריות על דקירת קורבן העבירה, וברגע שהמאשימה תיקנה את כתב האישום כך שהלבוש המשפטי של מעשיו קיבל את המסגרת המשפטית הנכונה, הוא הודה בעובדות כתב האישום המתוקן. ההגנה לא התעלמה מנתונים מסוימים שעלו בתסקיר שירות המבחן, אך נטען כי על שירות המבחן היה לקבל נתונים גם משב"ס, שם עצור הנאשם תקופה ממושכת יחסית, ואם היה נעשה כן, הערכת שירות המבחן בנוגע לנאשם הייתה חיובית יותר. נוסף על כך הפנתה ההגנה לנתונים שעלו בטיעונים לעונש בנוגע למשפחת הנאשם. מדובר בנתונים המצביעים על פגיעה ממשית וחריגה כתוצאה ממאסרו של הנאשם, ואמורים להביא להקלה בעונש. לסיכום, נטען כי כלל הנתונים הנוגעים לנאשם צריכים להוביל למסקנה כי עונשו צריך להיקבע על הרף התחתון של המתחם שייקבע.

דין ומסקנות

כאמור לעיל, גזר דין זה בא בהמשך לשני גזרי דין שניתנו בעניינם של יתר המעורבים. בגזר הדין שניתן בעניינם של הנאשמים 2, 3 ו 5 ציינתי כי אף שחלקים עובדתיים מסוימים לוטים בערפל מסוים, אלה מאבדים מחשיבותם במידה רבה נוכח האירוע עצמו - התפרצות של אלימות חמורה במסגרתה 4 בחורים חסונים (וכן של הנאשם 5 שחלקו שולי באופן יחסי)

תקפו בחמת זעם וכן באמצעות שימוש בסכין (הנאשם 4) את קורבן העבירה וגרמו לו לחבלות של ממש. הפניתי לנתונים הפועלים לחובת הנאשמים וגם לאלה שיש בהם להקל באופן מסוים בקביעת המתחם. כך, בצד המקל, הפניתי לכך שמדובר באירוע בלתי מתוכנן, ולכך שהמפגש עם קורבן העבירה היה אקראי. עוד ציינתי כי ככל הנראה אלמלא הופעת הרכבים הקשורים בקורבן לא היה האירוע מתרחש, ויש להניח כי הנאשמים חשו מאוימים משום הגעת אותם רכבים על יושביהם. עוד הנחתי כי אלמלא התרוממות הקורבן מכיסאו ייתכן והאירוע לא היה מתרחש. ציינתי כי "**במובן זה תחילת האירוע הייתה ספונטנית**". **מנגד**, הפניתי לנתונים הפועלים לחומרה - ראשית, חמישה נאשמים אל מול הקורבן "בודד במערכה" וחסר הגנה לחלוטין, שלא היווה בשום שלב איום על מי מהנאשמים; שנית, רמת אלימות גבוהה, והכוונה בעיקר לנאשם העומד לדין כעת, שעשה שימוש בסכין; שלישית, המשך תקיפת הקורבן גם כאשר היה כבר היה מוטל על הארץ, לאחר שנדקר, כשהוא שותת דם. ציינתי כי "**הדבר מצביע על מידת האכזריות שאפיינה את התקיפה**"; רביעית, האירוע התרחש במסעדה הומת אדם "**..גברים נשים וטף שבאו לסעוד באותו ערב ונקלעו ל"זירת קרב" מדממת. מדובר באירוע הפוגע בתחושת הביטחון של הציבור**". בית המשפט העליון עמד לא פעם על החומרה הטמונה במעשי אלימות, ובפרט כאלה בהם נעשה שימוש בנשק, קר או חם; והודגש לא פעם על אודות הצורך להילחם בתופעת האלימות, בין היתר באמצעות ענישה משמעותית (ר' מיני רבים ע"פ 425/23 **מדינת ישראל נ' טקלו**, פסקה 4 (4.7.23) (להלן: **עניין טקלו**)).

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הינם שמירת שלמות הגוף ובטחונו האישי של האדם. מדובר בערכים הבסיסיים ביותר עליהם יש להגן, ומידת הפגיעה בהם היא גבוהה. נכונים בהקשר זה הדברים הבאים "**זוהי אלימות הפוצעת לא רק את הגוף אלא גם מנתצת את הרקמה הדקה והחשובה כל כך של אמן וביטחון במרחב האישי**" (ע"פ 4221/13 ואנונו נ' **מדינת ישראל**, פסקה 12 (26.3.2015)).

עוד אפנה לע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל**, פסקה 36 (5.8.2013), שם צוינו הדברים הבאים היפים לענייננו: "**האלימות הגואה במקומותינו אינה גזירת-גורל ולא כורח המציאות. יש צורך לשנות את המאזן. במקום שאזרחים ישרים תמימי-דרך יראו ויראו, יחששו לביטחונם, יהיו אלה העבריינים האלימים - בכוח ובפועל - שאימת הדין תיפול עליהם, והם יירתעו מפני שימוש בנשק קר וחם לשם חיסול חשבונות בעשיית דין עצמית....**"

ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, אפנה למספר מקרים - חלקם מאופיינים בנסיבות קלות יותר מענייננו וחלקם בנסיבות חמורות יותר; אלה גם אלה יסייעו בקביעת מתחם הענישה. נוסף על כך, אפנה לשני נתונים הרלוונטיים לענייננו: ראשית, כי מדיניות הענישה היא רק נתון אחד מבין אלה המשמשים את בית המשפט בקביעת המתחם, ובהמשך בגזירת העונש (ר' בנדון ע"פ 6390/20 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פסקה 9 (10.2.2021)); ושנית, כי המתחם שייקבע בעניינו של הנאשם שלפנינו צריך להיות מותאם לזה שנקבע בעניינם של הנאשם 2 ו 3, היינו מחמיר יותר, בשים לב לכך שמעשיו של הנאשם (דקירת קורבן העבירה) חמורים יותר ולכן הוא הורשע בעבירה שהעונש המרבי הקבוע בצידה מחמיר יותר. אזכיר, כי בעניינם של הנאשמים 2 ו 3 נקבע מתחם בין 3 ל 5 שנות מאסר.

בהמשך לאמור לעיל אפנה לע"פ 5476/16 **מדינת ישראל נ' אלהויזל** (6.4.2017) שם התקבל ערעור המדינה על קולת העונש, באופן שמתחם העונש נקבע (בערכאת הערעור) בין 4.5 ל-8 שנות מאסר, והעונש הועמד על 57 חודשי מאסר, על מי שדקר עובד מסעדה שסירב לתת לו שירותים שונים ללא תשלום (לחובתו עבר פלילי);

בע"פ 2988/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (26.1.2015), הוחמר עונשו של המשיב מ 4 ל 6 שנות מאסר, בהקשר לאירוע במהלכו דקר המשיב את המתלון בבטנו (בערכאה הדיונית נקבע מתחם בין 3 ל 7 שנות מאסר, נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו);

ובע"פ 5262/21 **אבו סבילה נ' מדינת ישראל** (16.5.22) דקר המערער את המתלון מספר רב של פעמים בחלקי גופו השונים, כולל כשהאחרון שרוע על הקרקע. נקבע בערכאה הדיונית מתחם בין 7 ל-11 שנות מאסר ונקבע עונש של 8 שנות מאסר. הערעור על חומרת העונש נדחה (הודה, לחובתו עבר פלילי גם בעבירות אלימות).

בשים לב למכלול השיקולים לעיל; לפגיעה בערכים החברתיים המוגנים; ולמידת הפגיעה בהם; בנסיבות הקשורות לביצוע העבירה; ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע מתחם עונש בין 5 ל-9 שנות מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים.

לא מצאתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש - אם לקולה משום שיקולי שיקום; ואם לחומרה משום שיקולי הגנה על הציבור.

לעניין העונש שיש להשית בתוך המתחם - נתוניו של הנאשם מעלים את השאלה מדוע מי, שעל פני הדברים, ניהל אורח חיים תקין (כפי שצוין לעיל, הוא סיים 12 שנות לימוד, שירת בצבא ולאחר מכן תקופה מסוימת במשטרה, ומאז עבד באופן סדיר והקים משפחה), והגם שאין מדובר באדם צעיר במיוחד, היה מעורב באירוע אלים במהלכו דקר באכזריות את קורבן העבירה; ולא רק זאת, מבין 5 הנאשמים הוא היה זה שמעשיו היו החמורים ביותר וגרמו לעיקר נזקיו של קורבן העבירה. ניתן לתמוה שמא רצונו של הנאשם "להוכיח את עצמו" בפני שותפיו, גרם לו לנהוג באופן האלים שתואר לעיל. מדובר בהשערה בלבד, הגם שיש לה הד מסוים בתסקיר ממנו עלה, ולו על פני הדברים, כי מעורבותו של הנאשם בעסקי הסחר ברכבים הובילה אותו להתחברות עם גורמים שליליים. כך או כך, דומה כי מעצרו של הנאשם "איפס" אותו והחזירו למסלול בו על פני הדברים פסע מרבית חייו. טענת הנאשם כי ניתק את עצמו מהסביבה החברתית-עסקית בה היה מצוי עד למעצרו, לא נסתרה, והוא אף טען כי כבר אינו מקיים כל קשר עם שותפיו לכתב האישום, והוסיף וציין כי הוא עסוק מרבית שעות היום בפעילויות שונות בבית הסוהר - בעבודות מטבח בבית סוהר שיטה, וכיום - לאחר מעברו לכלא צלמון - כאסיר חונך. הנתון האחרון לעיל גובה במסמך שהוגש על ידי שב"ס. יש טעם בטענות בא כוחו כי מצופה היה משירות המבחן שיכללו ויתכללו את הנתונים הרלוונטיים משב"ס במסגרת התסקיר. זאת ועוד, סבורני כי לתפקודו של הנאשם כאסיר תומך יש חשיבות, שכן הדבר מצביע, ולו על פני הדברים, על האפשרות לתת בו אמון ועל רצונו לתרום גם לאחר. בעניין אחר ובמסגרת עתירת אסיר כנגד ועדת השחרורים, ציינו את הדברים הבאים בהקשר לאסירים תומכים: "(...) **העובדה כי העותר מתפקד כאסיר תומך משליכה לטעמנו לא רק על התנאי של "ראוי לשחרור", אלא יש בה כדי לשמש אינדיקציה למידת מסוכנות מופחתת הנשקפת ממנו. לעמדתנו, קיימת חשיבות בכך שוועדת השחרורים תייחס משקל של ממש לאסיר המתפקד לאורך זמן**

כאסיר תומך לעצורי השגחה. אסיר תומך, ככלל, מקריב מנוחותו ולאורך זמן למען אסירים המצויים במצוקות נפשיות ואחרות. (...) לאחרונה ערך מותב זה ביקור בשב"ס במסגרתו עמדנו על חשיבות תפקיד האסיר התומך, על דרישות התפקיד והקריטריונים הנדרשים לשם כך ועל מערך הפיקוח הטיפול והמעקב אחר אסירים תומכים. מדובר בתפקיד התנדבותי שלא רבים יכולים לעמוד בו. אין להסיק מכך שכל אסיר תומך יזכה לשחרור מוקדם. דרישות החוק שצוינו לעיל הן אבני היסוד בענייננו, אך בהחלט ניתן לומר שאסיר תומך יכול לצפות ל"נקודות זכות" בזכות תפקידו זה". (עת"א (מחוזי חיפה) 14704-09-22 חאלדי נ' מדינת ישראל (28.9.22)).

בנוסף, ההגנה הפנתה לפגיעה של ממש בתא המשפחתי שנגרמה כתוצאה ממעצרו של הנאשם. כלל הנתונים לעיל, כמו גם הודאתו של הנאשם וקבלת האחריות על מעשיו, הביאו אותי לקביעת העונש על הרף התחתון של המתחם, חרף שיקולי ההרתעה הכללית והאישית, שהיו - יש להניח - מביאים להחמרה מסוימת בעונש. יש להניח כי אם תפקודו של הנאשם במסגרת מאסרו ימשיך להיות חיובי, כפי שבא בין היתר לידי ביטוי בתפקודו כאסיר תומך, הדבר יעמוד לזכותו בהמשך הדרך וזאת כמובן מבלי שאקבע מסמרות.

סוף דבר, אני משית על הנאשם את רכיבי העונש הבאים:

(-) 5 שנות מאסר בפועל, החל מיום מעצרו - 1.12.22;

(-) אני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 12 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים

מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע;

(-) אני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 4 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים

מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון או

עבירה של החזקת סכין שלא כדין;

(-) קנס בסכום של 2,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום

1.4.25;

(-) פיצוי לקורבן בסכום של 15,000 ₪. הסכום ישולם עד ליום 1.4.25. הסכום ישולם

רק באמצעות מזכירות בית המשפט או המרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות.

נאסר על הנאשם או מי מטעמו ליצור קשר, במישרין או בעקיפין, עם קורבן

העבירה בקשר לפיצויים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, י"ד טבת תשפ"ה, 14 ינואר 2025, בנוכחות הצדדים.